

Sygn. akt VII Ka 1126/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale oskarżyciela publicznego - asp. szt. Jacka Kępińskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2014r.

sprawy **Z. K.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt. 3 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z/s w Pisz

z dnia 23 października 2014r. sygn. akt VII W 230/14

I.zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 86 §1 kw przy zastosowaniu art. 39 §1 kw odstępuje od wymierzenia kary;

II.zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szczytnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pisz wyrokiem z dnia 23 października 2014r. w sprawie VII W 230/14 przeciwko Z. K. obwinionemu o to, że w dniu 06 kwietnia 2014 roku o godzinie 14.45 w P. na ulicy (...), na drodze publicznej kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od pojazdu poprzedzającego w wyniku czego najechał na tył samochodu marki O. (...) o nr rej. (...), czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 19 ust.2 pkt 3 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

orzekł:

I obwinionego Z. K. w ramach zarzucanego czynu uznał za winnego tego, że w dniu 06 kwietnia 2014 roku w P., na drodze publicznej ulicy (...) kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności w ten sposób, że podejmując manewr wyprzedzania poprzedzającego go pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od tego pojazdu w wyniku czego uderzył przodem swego samochodu w tył pojazdu go poprzedzającego, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, i czyn ten zakwalifikował jako wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych.

II Na podstawie art. 118 k.p.w. § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie

postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art.21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), zasądził od obwinionego Z. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem kosztów postępowania w sprawie oraz kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty sądowej.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca obwinionego zaskarżając wyrok w całości. Skarżący na podstawie art. 427§ 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zarzucił orzeczeniu:

1/ obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. wobec nie dokonania w uzasadnieniu wyjaśnienia wszelkich wątpliwości i sprzeczności.

2/błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący wynikiem mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia obrazę przepisów postępowania – art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. przez przyjęcie, że istnieją podstawy do ustalenia związku przyczynowego między zachowaniem obwinionego, a zaistniałym zdarzeniem, gdy w rzeczywistości stan zagrożenia został wywołany przez kierującego samochodem marki O., co pozostaje w ścisłym związku przyczynowym ze skutkiem.

W oparciu o powyższą argumentację skarżący wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie Z. K.

ewentualnie

2/uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego zasługuje na uwzględnienie jedynie w takim zakresie, w jakim wskazuje na konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w aspekcie kary.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy obwinionego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione. Swoje ustalenia Sąd meriti oparł o trafną i szczegółową analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację.

Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. Omawiając w pierwszej kolejności zarzut skarżącego obrazę przepisów prawa procesowego podnieść należy, iż nie sposób się do niego odnieść, gdyż skarżący nie wskazał jakich konkretnie wątpliwości i sprzeczności nie wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji, co z kolei uniemożliwia kontrolę instancyjną w tym zakresie. Na marginesie jedynie odnotować należy, iż Sąd I szej instancji w żadnej mierze nie naruszył zasady wyrażonej w art. 7 kpk. Zgodnie bowiem z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 9. 07. 2008r.(OSNwSK 2008/1/1419) „(...) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,

c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.”

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być więc skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył powyższe zasady. Tymczasem apelujący, usiłując podważyć ocenę dokonaną przez Sąd, a także poczynione w oparciu o nią ustalenia, nie wskazał żadnych argumentów, które mogłyby prowadzić do wniosku, że owa ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti rzeczywiście jest dowolna. Nadmienić przy tym trzeba, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które spełnia wymogi art. 424 kpk, Sąd I instancji podał w sposób logiczny, którym dowodom dał wiarę i dlaczego odrzucił.

Nie zasługuje także na podzielenie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, bowiem Sąd Rejonowy szeroko odniósł się w uzasadnieniu orzeczenia do zdarzenia wskazując, że wina obwinionego w zakresie zarzuconego mu czynu nie budzi wątpliwości. W świetle bezspornych okoliczności niniejszej sprawy oczywistą kwestią jest to, że gdyby obwiniony zachował większą odległość od poprzedzającego go pojazdu podczas wykonywania manewru wyprzedzania, to nawet w sytuacji hamowania pojazdu jadącego przed nim, zdążyłby również zareagować i zahamować. Wniosku powyższego w niczym nie zmienia to, że oba pojazdy poruszały się niewielką prędkością. Obowiązek zachowania bezpiecznego odstępu od pojazdu poprzedzającego obowiązuje wszak kierowców nawet poruszających się w korku.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił zeznania świadków P. B., A. N., K. K., jak i wyjaśnienia obwinionego i odniósł się szczegółowo do tychże zeznań i wyjaśnień w sporządzonym uzasadnieniu. Sąd Rejonowy trafnie ocenił również zeznania funkcjonariuszy Policji M. P. i J. W. jako wiarygodne, gdyż osoby te są dla obwinionego obce i z racji pełnienia swoich funkcji nie miały interesu w tym, aby zeznawać fałszywie. Poza osobowymi źródłami dowodowymi sprawstwo obwinionego zostało także potwierdzone w dokumentach takich jak notatka urzędowa, protokoły oględzin samochodów, które Sąd uznał za wiarygodne.

Analiza zebranego materiału dowodowego i kontrola całości rozstrzygnięcia wskazuje jednakże na konieczność korekty wyroku w zakresie orzeczonej wobec obwinionego kary poprzez odstąpienie od jej wymierzenia.

Przypisane wykroczenie zagrożone jest karą grzywny. Sąd I instancji przyjął, że konieczne i celowe było orzeczenie wobec obwinionego kary grzywny w wysokości 100 złotych. W ocenie Sądu Okręgowego wprawdzie sprawstwo obwinionego jest bezsporne, to wymierzenie obwinionemu grzywny nawet w tej wysokości nie jest jednak celowe. Zgodnie z treścią art. 39 § 1 k.k. w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można - biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy - zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego. Ocena, czy sytuacja taka zaistniała, należy do sądu, a ustawa zakłada tu dwa alternatywne kryteria - przedmiotowe i podmiotowe - pozwalające na ustalenie, czy wypadek taki zachodzi. Pierwsze kryterium to "charakter i okoliczności czynu", a więc elementy związane z samym czynem, choć nie tylko te, które wchodzą w zakres jego znamion (jak rodzaj naruszonego dobra, rozmiar szkody czy sposób działania sprawcy), a więc i np. przypadkowość zachowania, waga naruszonych reguł ostrożności czy reagowanie na krzywdzące zachowanie innej osoby itd. Drugie kryterium stanowią "właściwości i warunki osobiste" sprawcy, a więc okoliczności związane z jego osobowością, poziomem intelektualnym, warunkami bytowymi, socjalnymi itd.

W doktrynie wskazuje się, że nie jest tu niezbędne, aby obie wskazane przesłanki zaistniały łącznie, choć nie jest to wykluczone, wystarczy jednak zaistnienie jednej z nich. Rzecz tylko w tym, aby dawały one podstawy do pozytywnej prognozy i uznania, że in concreto wymierzenie kary przewidzianej w sankcji naruszonego przepisu, nawet w jej dolnych granicach, było niesłuszne (co sugeruje nadzwyczajne jej złagodzenie) lub że w ogóle orzeczenie jej lub środka karnego nie jest celowe (wskazanie na potrzebę odstąpienia od orzeczenia sankcji), a sprawca i tak będzie przestrzegał porządku prawnego.

Taką szczególną okolicznością w niniejszej sprawie jest – w ocenie Sądu Okręgowego- fakt, iż to zachowanie drugiego z uczestników ruchu drogowego tj. kierowcy O. (...) było szczególnie naganne i de facto spowodowało przedmiotową kolizję.

Mając zatem powyższe na uwadze i uznając, że odstąpienie od wymierzenia kary z powołanych względów w niniejszej sprawie jest słuszne i zasadne, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 86 §1 k.w. przy zastosowaniu art. 39 § 1 k.w. odstąpił od wymierzenia kary (art. 437§2 kpk, art. 438 pkt. 4 kpk w zw. z art.109 §1 kpw).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd Okręgowy zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż przemawiają za tym względy słuszności.